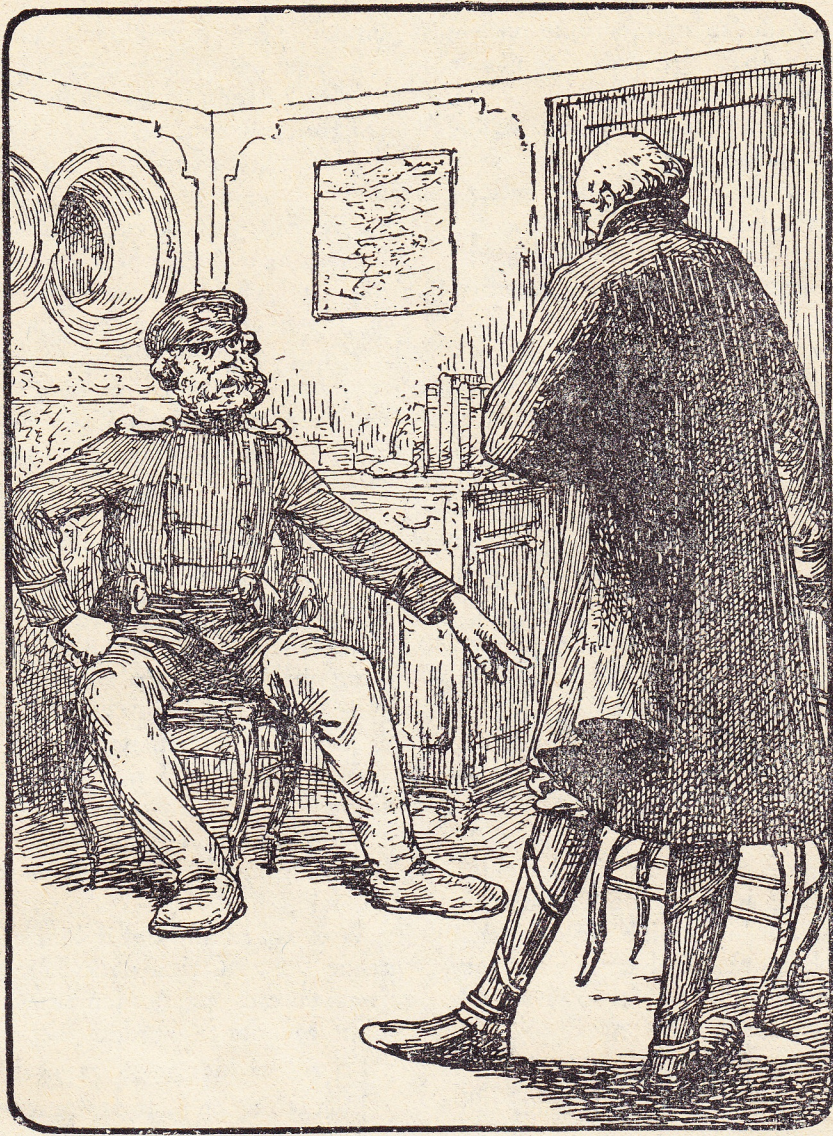

De Nihilist en de Engelsche lord.

— Ik ben op dezelfde plaats teruggekomen, kreet hij, waar ik gister den eersten teug gedronken heb!

Dat was inderdaad zoo, want een paar twijgen die hij had afgerukt en kruisgewijze op de plaats geplant waar hij het water in de handholte had uit den waterloop geschept, lagen daar nog zoo aan den boord der beek.

Op dezelfde wijze leschte hij weer zijn dorst en nam op het gras plaats.

Hij begon over zijn toestand na te denken.

Deze was alles behalve benijdenswaardig.

Als het eiland inderdaad heel en al onbewoond was, dan was hij wellicht veroordeeld om er, na eenige dagen te hebben rondgedwaald, van ontbering om te komen.

Tranen rolden hem over de wangen.

Nimmer had hij het geluk gekend, dan voor enkele oogenblikken.

Zoodra het tot hem kwam, verzwoond het oogenblikkelijk.

Wat had hij toch gedaan om zoo een ellendig bestaan te moeten slijten?

In zijne prilste jeugd was hij misschien gelukkig geweest.

Zoolang was dat geleden, dat hij het zich niet meer herinneren kon.

Dan was hij plots uit den familieschoot weggerukt geworden, om het ongelukkigste bestaan te slijten, dat een kind op aarde vinden kan.

Na zijne vlucht uit het nest van den kerel die hem uit bedelen zond en mishandelde, had hij met den Rosse enkele goede dagen beleefd.

Dan had het noodlot hem weer zijne broodwinning ontnomen en was hij door den heer Steadily opgenomen geworden.

Te Algiers reeds had hij weer met tegenspoed te kampen gehad.

Had de heer Daks hem daar kunnen oplichten en naar België terugvoeren, dan zou hij reeds langen tijd bij zijne moeder verblijven.

En wat al avonturen hij dan met den Brit niet beleefd!

Hoe dikwerf was hij niet op het punt geweest den dood te ondergaan.

Daarmee was een niet te stelpen verdriet gekomen, als hij vernomen had wie hij was en hoe zijne moeder reeds jaren en jaren op hem wachtte.

Maar de hoop haar weldra terug te zien, had hem weer moed ingegeven en hij had de beproevingen zonder morren doorstaan.

En een licht was dan plots in zijn duister gezichteinder verschenen.

Hij had een wezen gevonden, waar hij plotseling zooveel belang in gesteld had, als was het eene zuster geweest die hij had ontdekt.

Victoire!...

En met dat meisje, voor wie hij plotseling eene toegenegenheid had opgevat, zooals hij altijd gedacht had dat hij er zijne moeder eene zou betuigd hebben, als hij haar weder zou gevonden hebben, ging hij vol hoop en moed de toekomst te gemoet.

Slechts enkele dagen mocht hij naast haar doorbrengen en dan kwam weer het noodlot hem treffen.

Was Victoire gered?

Of was zij een slachtoffer der onmeedoogende zee geworden?

Zou hij haar ooit terugzien?

Hij dacht niet aan zijn broeder den Rosse, niet aan zijn vriend Mol, niet aan Daks, die de reis rond de wereld had gemaakt om hem bij zijne moeder te brengen.

Hij dacht alleen aan Victoire.

En in luid snikken borst hij los.

Misschien was hij alleen op het land geworpen geworden?

Zou ooit een menschelijk schepsel er komen?

Eene boot zou er nooit aanlanden, vermits het eiland niet bewoond scheen.

Zou hij daar nu na zoovele gevaren te hebben getart, verlaten moeten sterven?

Lang bleef hij zoo nadenken en weenen, tot de duisternis was ingevallen en de slaap zich

eindelijk over zijn afgematten geest ontfermde en Janneken de oogen sloot...

Des anderendaags greep een vreeselijke honger hem aan, en 't was slechts na eenige bladeren van kleine planten, die tusschen het gras groeiden en veel weg hadden van de « suikerij » die men in Vlaanderen in kruidkoeken bakt, te hebben gegeten, dat hij zijne maag tot zwijgen brengen en weer langs de helling naar den top der rotsen gaan kon.

Hij daalde langs de min of meer rechte rotsen, naar den zeedijk, en bevond zich na eenige krachtsinspanning terug op de plaats waar de zee hem had geworpen na het vergaan van de *Shakespeare*...

— Had ze mij maar liever in haren schoot opgenomen, zoo dacht hij, dan zou ik daar nu voor eeuwig rusten en van allen kommer en alle smart voor altijd ontslagen zijn.

Maar zijne jeugd stond tegen deze beschouwing onmiddellijk op.

— Neen, kreet hij, zoolang er leven is, blijft er hoop, en ik ben nog jong genoeg om, na mijn zorgvol bestaan, een gelukkig leven te vinden.

Waarom zouden de anderen niet gered zijn en waarom Victoire niet met mijne gezellen?

Wie zegt er mij, dat ik hier op den zeeoever geene boot zal zien en hare aandacht op mij trekken, om opgenomen te worden en naar mijne moeder te worden gebracht?

En zijn er hier geene menschen?

Mag ik na een paar dagen reeds wanhopen? Ik moet het eiland doorzoeken...

Daar werd plots — als ontfermde zich over hem eene geheime macht, getroffen door den moed dien hij daar aan den dag kwam te leggen, — zijne aandacht getroffen door een voorwerp, dat eenige meters van hem verwijderd op het strand lag, half in het zand verborgen.

Hij sprong recht en ging er op af.

Het was een houten kist, die daar wellicht door de zee was aangebracht geworden.

Over een derde was zij in het zand gezakt.

Met sterke ijzeren banden was het hout beslagen, om de planken waaruit de kist vervaardigd was dicht bijengesloten te houden.

Wat zou er in die kas verborgen zijn?

Misschien voedsel?

Hij moest ze trachten verder op het strand te brengen, want als de zee weer hare wateren verder en verder landwaarts zou komen aan-

rollen, zou ze wellicht het voorwerp weer terug medevoeren.

Met alle krachtinspanning begon Janneken tegen de kist te duwen, om te trachten ze uit het zand op te lichten en te doen ombuitelen.

Ze was zeer zwaar en het zweet leekte hem van het gelaat, zonder dat hij er in gelukte ze een centimeter te verplaatsen.

Hij moest het opgeven.

Hij ging op de kist zitten en tranen ontsprongen weder zijne oogen.

Deze maal weende hij van woede, woede tegenover zijne onmacht.

In dat houten gevang zat misschien zijne redding en hij was niet in staat, niet sterk genoeg om er gebruik te kunnen van maken!

Plots kwam een denkbeeld in hem op en een vreugdeschreeuw slakend liep hij snel naar de rotsen.

Met een stuk afgebrokkelden steen kwam hij terug en begon met krachtige slagen een aanval op de kist.

In het begin scheen al zijn pogen vruchteloos, maar hij volhardde niettemin en eindelijk sprong een der planken in spaanders van tusschen de ijzeren banden uit.

Hij stak de hand in de opening en haalde eene ronde, blikken doos te voorschijn.

Zijne blijdschap kende geene palen meer.

Het was een blikje met opgelegd vleesch.

Met de doos in de hand danste hij een paar malen rond de kist, als een kind dat zijne vreugde op die wijze lucht geeft, omdat het eene lang betrachtte lekkernij heeft bekomen.

Maar zijn geluk was van korten duur.

Als de eerste blijdschap bedaard was, bleef hij plots stil en staarde met afschrik het doosje aan, dat hij in de hand hield.

Het deksel van het blikje was vastgesoldeerd, potdicht gesloten.

Hoe ging hij het openkrijgen?

Hij keek overal rond, alsof hij op het zand een voorwerp zou hebben ontdekt om het doosje te openen.

Zou hij nu, tegenover deze gansche kist met voedsel, van honger moeten omkomen?

Maar de dringende nood leert een uitweg vinden, die men anders niet zou ontdekken.

Hij liep naar de rotsen en begon op een uitstekend scherp gedeelte met de doos te kloppen, en als hij bemerkte dat het blik wel ingedrukt werd maar niet borst, slingerde hij met geweld het voorwerp verscheidene malen tegen de rotsen aan.

Een barst vertoonde zich in het metaal, wel-

ke hij wijder maakte met een soort scherpe keisteen dien hij gevonden had, en een paar oogenblikken later verslond hij gretig het vleesch.

Als hij zijnen honger verzadigd had, was de zee weer gestegen en had het zand rond de kist reeds aangetast.

Haastig haalde Janneken de doozen te voorschijn en droeg ze naar den oever.

Als de kist geledigd was, borg hij de blikken in de rotsholte en beschouwde met vreugde dien voorraadskelder, waaruit hij lange dagen het noodige voedsel zou kunnen bekomen.

De ontdekking van de kist had hem weer nieuwen moed in het hart gestort en, op eenen rotsblok gezeten begon hij er over na te denken hoe hij zijn leven op het eiland zou schikken, tot hij het zou kunnen verlaten of menschelijke wezens zou ontdekt hebben.

Hij had de ledige kist in het zand achtergelaten, maar dacht er plotseling aan dat de houten wanden van de kist en de ijzeren banden waarmede ze beslagen was, hem wellicht van groot nut zouden kunnen zijn.

Hij liep naar het strand, baadde door het zeewater en sleepte de kist op het droge.

Terwijl hij daar na te denken stond, op welke wijze hij zich een dak zou kunnen maken, dat hem tegen regen zou beveiligen en waaronder hij 's nachts zou kunnen rusten, zag hij uit de rotsen een dier te voorschijn komen dat in snellen draf op hem toekwam.

Was het een wolf?

Daar geleek het fel op, alhoewel het veel grooter was en een zwarten pels had.

Vrees maakte zich van hem meester.

Wat stond er hem te doen?

Wellicht zou het dier zich op hem werpen, om hem te verscheuren.

In de vlucht zijn heil zoeken, zou hem niets hebben gebaat daar het beest hem spoedig zou inhalen, als hij op den platten grond liep, en hem langs een anderen kant den tijd niet zou laten om zich tegen de rotsen omhoog te werken.

Er bleef hem niets over dan den wolf af te wachten en zich te verdedigen.

Hij greep het stuk rots, waarmede hij de kist had opengeslagen, en besloot te beproeven, met een forsigen slag op het hoofd, het dier neer te vellen.

Insteede van zich op den jongeling te werpen, bleef de wolf op eenige meters afstand staan, keek Janneken een stond aan, en liep

dan naar de stukjes vleesch die uit de doos op den grond waren gevallen, en begon die op te peuzelen, alsof er geen mensch in de nabijheid ware geweest.

Onze held maakte niet de minste beweging en bleef het dier aanstaren.

Als dit laatste tot het kleinste morzeltje vleesch had opgelikt, ging het op den grond liggen, den kop op de voorste pooten rustende en met zijne bruine, goedge oogen den jongeling weder aankijkend.

— Zou het de hond zijn van een der bewoners van het eiland, vroeg Janneken zich af. Het beest lijkt toch op een hond. Het ziet er toch geen wild dier uit. Ja, het moet een hond zijn. Maar, ik **vertrouw hem toch** niet. Gelukkig dat mijn vleesch in doozen bewaard is, want de kerel schijnt vleesch te lusten.

Hij deed een paar stappen in de richting van het dier, nog steeds zijn rotsblok in de hand.

De hond verroerde geen lidmaat.

— Hij blijft rustig liggen... Hij moet dus nog een mensch gezien hebben...

Hier sloeg Janneken geheel en al den bal mis.

Dieren, die nog nooit menschen ontmoet hebben, en dus niet weten dat een gevaar hen bedreigd als ze tweebeenen zien, kennen geene vrees en laten zich gemakkelijk naderen.

Dat was hier echter het geval niet.

Het beest dat daar op den grond lag was wel degelijk een hond.

Hoe was hij daar gekomen?

Eene boot die langen tijd voordien nabij het eiland schipbreuk had geleden, had twee honden aan boord, die zich zwemmend hadden weten te redden, en op het eiland waren aangeland...

Terwijl Janneken nog steeds het dier met verwondering gadesloeg, stond het recht en kwam kwispelstaartend tot bij hem.

De jongeling deinsde een paar stappen.

De hond bleef staan, om dan weer blaffend tegen Janneken op te springen.

— Koest u! riep deze. Koest u!

Het was alsof het dier hem verstond, want het vlijde zich aan zijne voeten neder en blikte hem met zijne zachte verstandige oogen aan.

— Het is een hond, dacht Janneken, en een hond die bij menschen geleefd heeft... Zou het eiland dan toch bewoond zijn?

De jongeling bukte zich en streelde den hond over den kop.

Het dier likte hem de hand.

— Braaf beest, zei Janneken... Zeg mij eens, waar is het baasken?

De hond bleef liggen.

— Misschien verstaat hij geen vlaamsch!... En de hondentaal ken ik niet... Het beste is te wachten tot hij wegloopt en hem te volgen.

Hij streelde nogmaals het dier, dat nu rechtgekomen was en luid blaffend Janneken verliet.

Janneken stapte hem na, maar de hond verdween in eene kloof tusschen de rotsen, waar de jongeling het beest niet kon volgen.

— Nu ben ik weer even ver, dacht de jongen. Er is eene kans nog : dat hij met zijn meester hier terugkomt. Gebeurt dat niet, dan moet ik maar langs alle kanten op zoek gaan, om de woning van den meester van het dier te ontdekken.

Hij was nog met deze beschouwingen bezig, toen de hond weer verscheen, luid blaffend, en weer tegen Janneken opsprong.

Maar hij was niet alleen, want een tweede hond, geheel gelijk naar vorm en kleur aan den eersten, volgde hem.

Een oogenblik bleef hij staan, gromde even, maar als hij bemerkte dat zijn makker door den jongen gestreeld werd, kwam hij ook nader en liet zich ook over den kop aaien.

— Zou het eiland bewoond wezen door eene kolonie van honden? dacht de knaap... Nu, als ze niet kwader zijn dan deze twee, dan is het nog zoo erg niet... En ik ben hier niet meer alleen, wat ook wel iets waard is, al kan ik met die gezellen geen praatje voeren en kunnen zij mij over niets inlichten.

Hij keerde op zijne stappen terug, naar de plaats waar hij zijne doozen geborgen had.

De honden volgden hem.

Terwijl hij langsheen den rotsenwand ging, bemerkte hij eene opening, door het slijten van een rotsgevaarte ontstaan.

Het was eene ruimte, ongeveer een meter breed, en die een drietal meters in den steen diep was.

— Dat was misschien een degelijke woning, zoo meende hij. Voorloopig, tot ik een beter huis kan betrekken... Als ik daar een dak op maak, dan ben ik voor regen en wind beschut, als hij niet van uit de zee blaast.

Een een dak zal ik spoedig gevonden hebben want de planken van de kist zullen wel

lang genoeg zijn om de opening langs boven heel en al te dekken.

Met het stuk rots gelukte hij erin de ijzeren banden los te maken en het was dan een kinderspel om de planken van elkaar te kloppen en te rukken.

De honden bleven bij hem.

Zij lagen op een paar meters afstand en keken trouw alles na wat hij deed.

Als hij de planken naar de opening droeg, die hij tot woning had gekozen, volgden de dieren hem weder.

Op korten tijd was het dak gemaakt.

Na eenige rotsblokken op de planken te hebben gelegd, om ze bij een mogelijken rukwind op hunne plaats te houden, beschouwde Janneken met blijdschap zijne nieuwe woning en wreef vergenoegd de handen over malkaam.

— Hier zal ik het nog zoo slecht niet hebben, riep hij uit, en in zijne stem lag zooveel vergenoegen, als had hij een schip bemerkt dat hem van het eiland kwam afhaken.

— Als gij me nu 's nachts wilt bewaken, zoo sprak hij tot de dieren, dan zullen we hier wel eenigen tijd blijven.

De honden kwamen bij hem en wreven streelend met hunne lichamen tegen zijne beenen aan.

Het was alsof ze begrepen dat zij voortaan samen zouden blijven en in hem een goeden meester vinden.

— Morgen gaan we naar 't bosch, sprak Janneken, daar we drinken moeten, en we brengen in onze blikken doos een kleinen voorraad water mede...

Binnen eenige dagen zullen we verscheidene doozen rijk zijn en dan kunnen we ons beter voorzien.

Ook mogen we niet vergeten mos mede te brengen, want de grond is maar hard, en ik zou wel een beter bed willen.

Ik heb nog wel jonge knoken, maar ik mag er niet te veel van vergen, daar ik dat later als ik oud ben zou moeten bekoopen!

Het begint stilaan donker te worden en ik heb vandaag genoeg gewerkt om recht te hebben op rust.

En zich tot de honden richtend :

— Goed de wacht houden... Maar, ik zou goed doen u eenen naam te geven.

Gij daar, met uwe witte vlek op de pooten, gij zult Mol heeten...

Dat zal me aan mijn trouwen makker doen

denken, die misschien op den bodem der zee de eeuwige rust geniet!...

En gij ?

Rosse ?... Neen, zoo kan ik u niet heeten...

Ge ziet er veel te zwart uit...

Mol en Steadily, meester en knecht... Neen. Ik heb het gevonden : ik doop u « lord ».

Hij trad in zijn rotsenkamer en strekte zich op den harden vloer uit, die gevormd was uit een steenen bodem, aangevuld met zeezand, hetwelk er door den wind was ingebracht.

Het was geene gemakkelijke slaapstede, maar Janneken was erg afgemat en het duurde dan ook niet lang of hij sloot de oogen en viel in een diepen sluimer.

De honden, die den jongen waren gevolgd tot aan den ingang der kloof, legden zich daar neder, als wilden ze over hun nieuwen meester waken...

Hoe kwam het toch dat Janneken zich zoo gemakkelijk in zijn lot stelde ?

Hij was er toch de knaap niet naar om zich maar zoo te schikken volgens de omstandigheden en niet meer verdriet te hebben, nu hij zoo wreed door het noodlot werd getroffen.

Men mag niet uit het oog verliezen dat de jongen, als hij met den Rosse bij den vader van dezen laatste verbleef, reeds veel ellende en lichamelijke smart had moeten doorstaan, en zulks hem min of meer tegen het onheil had verhard.

De school, die hij tijdens de reis met Steadily had doorgemaakt, had er tevens veel toe bijgedragen om hem te leeren zich naar het onvermijdelijke zonder morren en wanhopen te schikken.

Maar er was nog iets anders dat een overwegenden invloed op den toestand van den knaap had.

Hetgeen hij reeds had ondervonden op de reis, had de zucht naar avonturen in hem wakker geschud, en de verhalen van den Rosse en Mol, die reeds veel meer hadden te doorstaan gehad dan hij, hadden hem dikwerf naar het oogenblik doen snakken, dat hij ook eens alleen in een avontuur zou gewikkeld zijn.

Voeg daarbij het lezen van reisbeschrijvingen voor dewelke hij eene voorliefde had, en ge zult begrijpen dat Janneken, alhoewel hij Victoire verloren waande en niet mocht hopen zijne moeder spoedig te zien, zich nog al gemakkelijk in zijn lot stelde.

Hij vergeleek zich zelf bij Robinson Crusoe, wiens lotgevallen hij gelezen en herlezen had

en het zou hem niet bevallen hebben, dat is zeker, als men hem zoo dadelijk van het eiland kwame verlossen.

Daarom morde Janneken niet al te luid tegen het noodlot dat hem trof en sliep hij zoo gerust in de rotsholte.

Wij allen die in onze jeugd de boeken van Jules Verne en andere meesters op het gebied der reisbeschrijvingen hebben verslonden, hoe dikwerf zouden we niet in de plaats willen wezen hebben van den held van het verhaal, om al zijne lotgevallen mede te maken?...

Des anderendaags 's morgens was Janneken reeds vroeg te been en werd aan den ingang zijner woning verwelkomd op het geblaf en de vriendschapsbewijzen van Mol en Lord.

Eene doos vleesch werd geopend zooals de eerste en het drijtal at met smaak, alhoewel onze held toch een stuk brood zou gewild hebben bij het opgelegde ossenstuk.

Als het maal geëindigd was begaf Janneken zich naar het strand, waar de zee weder het een en ander had aangebracht.

Buiten eene groote partij wrakhout, dat door den knaap stuk voor stuk tegen de rotsen opgeborgen werd, waren er een drietal kisten, die hij met veel krachtingspanning naar zijne bergplaats voerde.

— We zullen die straks eens openmaken, zei hij. Er is misschien weeral voorraad in. Ik geloof niet dat ik hier van honger sterven zal.

Maar door den dorst word ik des te erger geplaagd en ik denk dat een teug uit de beek mij meer deugd zal doen dan een geheel blijke vleesch.

Het ergste is dat ik tegen dien rotsenmuur moet opklauteren, wat lang niet gemakkelijk is.

En mijne honden zullen mij niet kunnen volgen, langs den steilen wand.

Nu, die moeten ergens wel drinken weten te halen, anders zouden ze hier niet in 't leven zijn gebleven.

Hij begon de rotsen te beklimmen.

Als hij ten halven den weg was, blikte hij naar beneden, keek langs alle kanten uit, maar bemerkte niet een der dieren.

Ze zullen langs hunne gewone baan op wandel zijn, dacht hij... Als ik ook langs de kloof kon gaan, zou mijn weg veel verkort wezen.

Hij klom verder en als hij den top van den rotsberg bereikt had, zag hij op de helling,

naar het woud op, de twee dieren blaffend komen aansnellen.

Een paar oogenblikken later sprongen ze tegen hem op.

Hij begaf zich naar de beek en leschte met groot genot zijn hevigen dorst.

Ook de honden deden zich aan het frissche water te goed.

Vermoeid door de lastige beklimming van de rotsen, was Janneken aan den boord van den waterloop gaan zitten.

De twee dieren hadden een oogenblik het voorbeeld van hun nieuwen meester gevolgd, maar toen ze bemerkten dat hij geruimen tijd daar verblijven zou, sprongen ze recht en verdwenen in het woud.

— Zou ik ze achterna gaan? vroeg de jongeling zich af... Ja, misschien weet ik zoo waar ze verbleven vóór ik de beesten zag en ontmoet ik wellicht hun meester...

Hij richtte zich op en riep de dieren terug:

— Mol hier!... Lord hier!...

Zij schenen niet te hooren, want ze gehoorzaamden niet en zelfs geen geritsel in het struikgewas duidde aan dat ze zich nog in de nabijheid bevonden.

— Ze zullen hun nieuwen naam nog niet kennen of reeds te ver geloopen zijn... Ik zal hier nog maar wat rusten... Wat kan ik overigens in het bosch gaan uitrichten?...

En hij liet zich, onder een hoogen boom, op het zachte mos zinken, en met den rug tegen den breeden stam geleund, verzonk hij in droomerijen...

Hij wist niet of hij korten of langen tijd daar had zitten peinzen, wijl de tijd eigenlijk niet meer voor hem bestond, en alleen het invallen der duisternis hem aanduidde dat een dag verstreken was, want een uurwerk bezat hij niet.

Zijne aandacht werd opgewekt door een gerucht in het kreupelhout en daar verscheen Lord, een dier in den muil dragend.

Hij nam het diertje, dat doodgebeten leek, in de hand en bekeek het met aandacht.

Het geleek nog al op een haas, maar het had kleine ooren, een kort lijf, en zijn pels was zwart-bruin.

— Zoo, Lord, gij kent de jacht ook... Spijtig jongen, dat we geen vuur kunnen maken, of we zouden eens proeven of dat wild dier door een redelijk schepsel Gods kan binnen gespeeld worden... In ieder geval dragen we 't beestje mede, daar het toch als voedsel voor u en Mol kan dienen...

Nauwelijks had hij deze woorden tot den hond gericht, die kwispelstaartte, omdat zijn meester hem zoo goedig toesprak, of Mol kwam insgelijks uit het gewas te voorschijn en legde een helgekleurden vogel, zooals Janneken er een gezien had, toen hij de eerste maal in het bosch kwam, voor hem neder.

— Gij zijt ook al jager, Mol?... En gij hebt het op het gevleugelde wild gemunt?... Des te beter... Morgen gaan we er samen op uit, want zoo geraak ik wellicht aan eieren. Den vogel krijgt ge morgen voor uw ontbijt... Laat ons nu maar naar huis gaan.

Hij nam den jachtbuit op en wilde zich naar den rotsentop begeven.

De honden sprongen blaffend voor hem uit, liepen eenige meters ver, bleven dan staan en keken hunnen meester aan, als wilden ze be duiden dat hij hen moest volgen.

— Misschien kennen zij een beteren weg, dacht de jongeling... Ik zal maar eens loopen waar ze mij heen leiden...

De dieren volgden den boord der beek en kwamen zoo aan de rots, waaruit het water naar beneden stortte...

Naast die kleine waterval was een doorgang breed genoeg om een mensch door te laten, en Janneken volgde de honden tusschen die rotsenengte.

De engte werd nauwer en nauwer, tot ze plots blind liep op eene rots, die echter slechts een paar meters hoog was en langs eenige uitstekende brokken zeer gemakkelijk te beklimmen scheen.

De honden verdwenen langs eene zij kloof, te smal opdat de knaap er zich door zou kunnen werken.

Hij beklom de rots die voor hem lag en bemerkte, als hij boven geraakt was, dat hij zich voor het planken dak bevond, dat hij op zijne woning had vervaardigd.

Een beter weg naar het woud kon hij waarlijk niet wenschen.

Als hij naar beneden kwam lagen de honden reeds voor den ingang zijner kluis.

— Nu zullen we eens kijken wat de zee ons vandaag heeft gebracht, zei hij... Misschien zit er een goed avondmaal in die kassen...

Met zijn scherp rotsstuk gewapend begon hij de kisten open te maken.

In de eerste vond hij, dicht opeengeplooid, een aantal stukken zijde.

— Dat zal me van weinig nut zijn, dacht hij... Dat is te zeggen, ik kan het toch gebruiken... Met de nagels uit de planken kan ik de

zijde op mijn dak nagelen en ze beschut me zeker tegen den regen...

Het zal eene kostelijke dakbekleding zijn, maar ik moet gebruiken wat ik heb, en wat kan ik overigens met die fraaie stoffen uitrusten?

Ja, mij een bed maken... Als ik ze over het mos uitspreid, dan heb ik eene zachte matras en tot dekens kan ze ook al dienen...

Ik zal slapen als een koning, op een fraai zijden bed!

Als de tweede kist geopend was, bleek ze ook met zijden stoffen gevuld.

— De hemel geve dat er in de derde iets anders zit, zei Janneken, anders ben ik bedrogen voor mijn geld!

Toen de planken van de derde kas bezweken, uitte onze held een kreet van vreugde.

Ze bevatte eenige blikken doozen, waarin vuurhoutjes waren gepakt.

— Als het water er niet is kunnen in doordringen, dan heb ik vuur, en de haas en de patrijs zullen een lekker maal opleveren...

Wat eene brave zee, he Lord?... Ja, ja, ge zult uw deel krijgen van 't gebräad...

Hij kreeg een der blikken open en bemerkte met blijdschap dat het zeewater de houten doosjes met lucifertjes niet had aangetast.

Spoedig kreeg hij een hoop spaanders bijeen, maar heel droog waren ze nu juist niet en 't duurde een tijd eer hij ze kon doen ontvlammen.

Maar tijd had hij genoeg en geduld ontbrak hem ook niet.

Als het vuurtje nu echter in eene vlam op laaide, kreet hij :

— Dat is nu goed en wel, maar hoe ga ik den vogel nu braden?

Hij keek rond zich, om iets te vinden dat hem uit dien moeilijken toestand kon helpen, en zijne blikken vielen op de ijzeren banden van de eerste kist.

Het duurde niet lang of hij had met drie, vier banden een soort korf gemaakt, dien hij aan eene plank bevestigde.

Deze laatste legde hij op een paar andere planken, aan de beide zijden van het vuurtje in den grond geplant.

— En nu den kerel gepluimd.

Als de vogel deze bewerking had ondergaan, schoof hij hem in den ijzeren korf, pookte het vuurtje wat op, en snoof weldra de braadlucht op...

— Als ik daar nu een brood en een mes bij had, dacht hij, dan zou er hier dezen avond

gesmuld worden... Nu, 't zal toch beter smaken dan het opgelegd vleesch... En morgen vroeg gaat onze haas in den braadkorf...

Het vleesch van den vogel was zoo lekker als dat van eene patrijs en Janneken liet het zich dan ook zoo goed smaken, dat het vet van zijne kin droop.

En de kluijjes waren natuurlijk voor Mol en Lord.

Op de stukken zijden stoffen, die hij op den grond had uitgespreid rustte de knaap nog beter dan den vorigen nacht, weer onder de hoede van de twee honden, die zich vóór den ingang der woning hadden uitgestrekt en er slechts weken als Janneken 's morgens te voorschijn kwam.

Een vogel pluimen, dat was een gemakke-lijk werk geweest, maar zonder mes een haas stroopen, dat was niet te doen.

— Wat nu aangevangen? vroeg de jongeling zich af.

Ik kan het beest toch niet braden met huid en haar!

Misschien geeft de dag raad, maar nu zie ik niet in, hoe ik er mee moet beginnen.

We zullen maar eene doos opgelegd vleesch aansteken en onzen haas voorloopig wegleggen.

Hoe ga ik aan een mes **geraken** of iets dat er op trekt?

Terwijl hij met de honden den inhoud van een blikje verslond, dacht hij er over na, hoe hij een snijtuig zoo kunnen maken.

— Misschien heb ik het gevonden, kreet hij... Als ik het kon geslepen krijgen, heb ik een soort mes, dat scherp genoeg zal wezen om door de huid van dat wild konijn te steken en te snijden.

Hij begaf zich naar het strand en zocht eene oesterschelp uit, een hand groot, en waaraan zich reeds een soort punt bevond.

Op een glad gedeelte van de rots begon hij nu dien punt scherper te slijpen en ook de twee zijden.

Een paar uren later had hij een tuig, dat met een beetje goeden wil als een mes kon gebruikt worden.

Hij beproefde het op een stuk zijde, dat hij in lange reepels sneed.

Als hij daarmede klaar was, nam hij de twee stukken purperen zijde, een paar meters lang en een meter breed, duwde er rondom, op de kanten, de reepels door, bij middel van zijn mes, en als hij op die wijze de twee stuk-

ken aan malkaar had bevestigd, bezat hij een soort zak.

Daarna maakte hij er een tweeden, een meter breed en een halven lang, op dezelfde wijze aaneengebracht.

En met die twee zakken op den arm trok hij naar het woud.

Daar vulde hij ze met mos en sleurde ze dan naar zijn verblijf.

Een beter bed en een beter hoofdkussen kon hij niet wenschen, en als hij daar nu, bij wijze van dekens een paar purperen stukken had over gespreid, beschouwde hij met trots die legerstede.

Als dat gedaan was, nam hij de blikjes en ging aan de beek een voorraad water schep-pen, dien hij insgelijks naar zijne woning bracht.

Nog veel bleef er hem te doen, want 't was een lastige arbeid, met behulp van zijn rots-blok, de nagels uit de planken der kisten te krijgen.

Maar, als men wil, kan men, en hij gelukte daar toch ook in.

Als hij over een voldoende getal nagelen beschikte, kroop hij op de rots, nagelde eeni-ge planken kruisgewijze op degenen die er reeds lagen, overtrok dit dak met een drijtal op elkaar gelegde stukken zijde en nagelde deze dan ook vast.

Een paar zware rotsblokken werden op de kanten van dit bekleedsel geschoven en geen sterker dak was uit te denken.

Nu nagelde hij langs den ingang, aan het dak nog en paar meters zijde vast, die tot op den grond hingen, en een soort dubbel gordijn vormden, die den toegang tot de woning afsloot.

Daarna werd de haas zoo goed en zoo kwaad mogelijk met het voorhistorisch mes gevild en lag weldra, wat verhakkeld en verscheurd, in den zonderlingen braadkorf.

Het duurde lang eer het vette beest gaar was, maar het wachten werd beloond, want het gebraad smaakte voortreffelijk en Janneken likte zijne duimen en vingers.

Dat Lord en Mol het wildbraad opperbest vonden hoeft wel niet gezegd.

Zoo was een groot gedeelte van den dag verstreken, doch Janneken bemerkte aan de zon dat de nacht nog ver van kant was.

Hij besloot nog eens naar het bosch te gaan, om er eene wandeling te maken en te trachten eenige eieren te verzamelen.

Een stuk zijde zou dienen om den buit mede te dragen.

Vergezeld van de twee honden begaf hij zich op weg.

Nu hij niet meer over de rotsen moest, maar alleen over zijne woning diende te klimmen, was het mogelijk dikwijls per dag naar het woud te gaan.

Zooals hij voorzien had zochten de honden weer naar buit en leidden hem zoo bij een paar hoedernesten, waarin hij een aantal eieren vond.

Ook deed hij nog eene andere ontdekking, die hem met vreugde vervulde.

Hij volgde met den blik een schitterenden vogel, die uit het gras opvloog, en bemerkte dat een boom een soort vruchten droegen.

Het waren als donker- purperen handschoenen, die met vingers gevuld waren en zoo talrijk boven zijn hoofd hingen.

Hij klom tegen den stam op en gelukte er in met zijn mes een der handschoenen los te krijgen.

Ze viel op den grond en borst open.

De honden kregen ze dadelijk te pakken en deden zich te goed aan het rozige vleesch van de vrucht.

Drie, vier trossen deed Janneken op den grond terecht komen, om dan zelf naar beneden te glijden en de purperen vingers van nabij te beschouwen.

Ze schenen, buiten het vleesch, dat zeer goed geleek op rozigen ijsroom, zeer veel sap te bevatten.

— Vergiftig kunnen ze niet zijn, dacht de knaap, anders zouden de honden er niet van eten.

Hier sloeg Janneken weer den bal mis, want hetgeen niet schadelijk is voor sommige dieren, kan den mensch veel nadeel berokkenen, hem ten grave slepen.

Er zijn dieren die zonder het minste ongemak giftige planten eten, die den mensch dooden.

Maar een jeugdige Robinson Crusoë kan toch alles niet weten.

De jongeling at de vrucht...

Ze had een suikerachtigen smaak, en haar sap had veel weg van dat van onze druif, maar was flauwer.

In ieder geval was het een verkwikkend fruit, dat ook den dorst wegnam.

Janneken kroop terug in den boom sneed nog enkele trossen af en borg ze bij zijne eieren, in den zijden doek.

En hij volgde weer de honden, die voor hem uitliepen, snuffelend en zoekend en hem op korten tijd een paar vogels brachten die bij de eieren en de handschoendruiven — zoo had Janneken de vruchten gedoopt — werden gelegd.

— Het wordt al langzaam beter in mijn koninkrijk, zei de knaap.

Ware het niet dat mijne moeder en Victoire...

Kom 't is onzin daar nu mijnen geest mede te kwellen.

Als ik er in geluk het eiland te verlaten, dan zal ik mijne moeder wederzien en misschien vernemen wat er van Victoire geworden is.

Als ik nu mijzelf daarmede pijnig, dan helpt mij dat geen zier vooruit en ik heb er hier niets minder of meer mede!

Ik heb hier niet te klagen en ben ik veroordeeld om hier mijne dagen te slijten, dan zal ik wellicht een filosoof worden als Dr Doran-ge op de Zuidpool.

Zoo goed als hij het daar heeft, zal ik het hier ook wel hebben, want voedsel is er hier in overvloed en ik kan zijden kleederen dragen.

En de gedachte aan de geliefde wezens was teenemaal uit zijnen geest verdwenen, want blijgemoed en een deuntje fluitend zette hij zijnen weg voort.

Zoo is de jeugd over het algemeen : gelukkige tijd in 's menschen leven!...

Steeds drong Janneken dieper en dieper het woud in en hij was van plan terug te keeren, toen hij plots, tot zijne niet geringe verbazing, voor een breed pad stond, dat door het bosch liep, kronkelend tusschen de boomen.

— Dat werd door menschenhanden aangelegd, zei de knaap, alhoewel het in den laatsten tijd niet meer is beloopt geworden.

Zouden er dan toch tweebeenen op het eiland huizen?

Zal ik dan toch de meester van Mol weldra te zien krijgen?

De honden waren blijven staan.

Janneken volgde het pad.

Insteede dat de dieren hem zouden voorloopen, kwamen ze na hem, met den staart tusschen de pooten en de ooren plat langs den kop.

Nadat hij een paar honderd meters ver ge- gaan was, bevond de knaap zich plots op een open plaats in het woud.

Mooier hoekje had hij nimmer gezien.

De plaats was bijna cirkelvormig, en geheel

omsloten met eeuwenoude, zeer hooge boomen, wier kruinen bijna elkander raakten, zoodat zij als een gewelf vormden.

De grond was bedekt met kort gras, dat meer roodachtig dan groen was, en een prachtig tapijt vormde, als de vacht van een heerlijk pelsdier.

Vóór hem bevond zich een rots, waarop een aantal prachtige planten en struiken bloeiden, afwisselend van kleur en vorm, en waaruit een waterval naar beneden stortte en een beekje vormde, dat zijn kristalhelder water doorheen het tapijt dreef, als een zilveren ader.

Op de takken der boomen, op de rots, zelfs wiegend op de slingerplanten, die langsheen de stammen naar beneden hingen, zaten talrijk bontgekleurde vogels, waarvan sommige een oorstreelend geluid lieten hooren.

Een waar paradijs!

En door de purperen en goudgele bloemen die een aantal der planten op de rotsen bekroonden, werd een sterke maar aangename geur verspreid, als bloeiden in den omtrek duizenden en duizenden rozen.

Geruimen tijd bleef Janneken daar beweeloos staan, diep getroffen door al dat natuurschoon...

Eindelijk trad hij op de rots toe en bemerkte dat zij aan de linkerzijde eene opening vertoonde, hoog en breed, die waarschijnlijk toegang verleende tot eene grot.

— Dat ware nu een oord om te bewonen, dacht de knaap.

Als die grot niet te vochtig is en niet te groot, dan kan ik hier mijn voorraad overbrengen en er mijn verblijf houden.

Insteede van dan naar het bosch te gaan, zou ik dagelijks naar de zee wandelen.

We zullen eens gaan zien, hoe het daar binnen gesteld en gelegen is.

Hij trad op de rotsopening toe.

De honden, die hem tot daar gevolgd waren, hieven een klagend gehuil aan.

Janneken wendde zich om, door dit huilen getroffen, en bemerkte dat de dieren hem niet verder naliepen en op hunne pooten rilden van angst.

Wat mag dat beduiden? vroeg hij zich af... Zou er gevaar dreigen langs dien kant?

Hij naderde ietwat dichter de opening en deed een lucifertje ontvlammen.

De rots was gedeeltelijk uitgehold, zoodat zich een smalle gang vertoonde, die, naar-

mate hij in den boezem der rots voortliep, ruimer en ruimer scheen te worden.

Janneken trad in de grot...

De twee honden begonnen weer te huilen en volgden hem niet.

Steeds lucifertjes aanstrijkend, om zijn weg te verkennen, stapte de jongeling behoedzaam voort.

Na een twintigtal meters in de gang te zijn doorgedrongen, bevond hij zich plots in eene kleine zaal, waarvan de wanden allerlei grillige vormen vertoonden.

Boven hem was er in het welfsel eene tamelijk groote opening, want het daglicht viel er in ruime mate binnen.

In het midden van dat rotsenvertrek ontstong eene fontein uit den grond en stuwde het water hoog op, dat als eene pluim, met spattende perels, in een soort bekken terugviel.

Janneken trad op dien waterstraal toe en bemerkte dat de korn, uit brokken rots samengesteld, waarin het vallend water werd opgevangen, niet door de natuur kon gevormd, maar door menschenhanden gemaakt was.

— Hier hebben menschen verbleven of er verblijven er nog, dacht de jongen.

Als er leven, hoop ik hen te zien en dan zal ik eindelijk weten waar ik me bevind en of er kans is van uit dit eiland weg te komen.

Zijn er geene evennaasten, dan kan ik hier verblijven, want een schooner en frisscher woning zal er wel niet te vinden zijn.

Hij ging weer verder, maar was dra ten einde van het zaaltje, waar hij alleen den wand kon ontdekken, zonder verderen doorgang.

Een beeld, ruw uit een rotsblok gehouwen en dat min of meer de vormen van een mensch weergaf, met een hoofd als de kop eener slang, stond daar op een voetstuk uit rotsblokken samengesteld.

— Zou dat hier een tempel zijn? vroeg Janneken zich af. Dat ziet er in alle geval een afgodenbeeld uit!...

Plotseling spitste hij het oor.

Een zonderling geluid liet zich hooren.

Het was alsof ergens een moor met water op een vuur te koken stond!

Luider en luider ging het er toe en het werd een waar gesis...

Zou dat water zijn, hetwelk ergens langs de rotswanden wegliep?

Hij keek rondom zich, doch bemerkte niets.

Buiten hoorde hij nog steeds de honden huilen.

Hij besloot dadelijk op zijne stappen terug te keeren en dit zonderling verblijf te verlaten, om er nooit terug te komen.

De schrik, welke hem plots op het lijf viel, deed hem onmiddellijk op zijn eerste voornemen terugkomen en hij gaf het op.

Hij zou maar liefst aan de zee blijven wonen, in stede van in die grot.

Toen hij de gang genaderd was, die hem naar buiten moest leiden, deinsde hij plots.

Een gil weerklonk in het vertrek.

In de opening van de gang vertoonden zich een drietal slangenkoppen, die zich daar heen en weer bewogen, luid sissend en met de tong uit den open muil als naar eene prooi zoekend.

Janneken week achteruit, maar onmiddellijk wendde hij zich om.

Nu hoorde hij achter zich hetzelfde gesis.

Een nog heviger angst maakte zich van hem meester.

Daar zag hij, als hij zich omkeerde, talrijke slangen, die van het welsel naar beneden hingen en met langzame bewegingen hunne koppen, wiegend op de kronkelende lijven, naar hem richtten.

Hij vlood ter zijde...

Als aan den grond genageld bleef hij staan.

Ook tegen den wand wemelden een aantal slangen.

Hij kon geen stap meer doen of een der dieren, voor hem, naast hem, achter hem zou zich op hem werpen en hem in hare machtige kronkelingen heel en al kraken.

Gansch de grot was door slangen ingenomen, die daar wellicht sliepen, maar door Janneken's komst uit hunnen sluimer waren gewekt geworden.

Er was geene uitkomst...

Onvermijdelijk zou hij vallen als slachtoffer van de afzichtelijke kruipdieren, waarvan er nog langs alle kanten te voorschijn kwamen...

En ze naderden hem meer en meer.

Hij was als het ware door hen ingesloten...

Nog een paar oogenblikken en ze zouden hem in hunne macht hebben, hij zou hunne glibberige lijven tegen zijn lichaam voelen, gestoken worden, in vreeselijke pijnen den dood vinden...

Hij greep het doosje en deed een stekje ontvlammen...

Bij het zicht van het vuur, trokken de slangen den kop in...

Maar, niet zoodra was het uitgedoofd, of luid sissend kwamen ze weer op hun slachtoffer af.

Eenigen tijd zou Janneken er wellicht in gelukken op die wijze de dieren van zich af te houden, maar als het doosje ledig zou wezen en er kwam geene hulp van buiten, dan was hij toch reddeloos verloren!

Het eene lucifertje brandde na het andere op.

Met afschrik zag hij het oogenblik naderen, dat het laatste vuurhoutje voor de laatste maal zou ontvlammen...

Buiten huilden de honden...

Konden zij hem niet tegen de monsters verdedigen?

Zij schenen echter het gevaar gekend te hebben, want ze waren hem niet in de grot gevolgd.

— Mol hier!... Lord hier!...

De honden huilden voort.

Janneken had het laatste vuurhoutje in de hand, gereed om het tegen het doosje aan te wrijven.

Nog eens kreet hij met al de kracht zijner longen en met vertwijfeling in de stem:

— Mol hier!... Lord hier!...

Hij voelde eene slang tegen zijn arm wegglijden...

Een vreeselijke gil ontsnapte zijn boezem...

Hij sprong achteruit en botste tegen eene andere slang aan...

Zijn laatste oogenblik was gekomen...

Zijne moeder!... Victoire!...

Aan haar was zijne laatste gedachte gewijd.

Hij deed zijn eenig lucifertje ontbranden...

Hoorde hij daar geen geblaf?...

Ja, het waren de honden.

Daagde er hulp op, was hun meester gekomen en dreef hij hen in de grot...

Daar kwamen Lord en Mol op hem toegesnel...

Zij hadden zijn kreet van vertwijfeling gehoord en hadden wellicht, na malkaer in hunne hondentaal geraadpleegd te hebben, besloten hun meester ter hulp te snellen, om desnoods met hem te sterven.

Janneken bemerkte dat de honden onder de slangen wegschoten en zoo tot hem geraakten.

Dat was zijne redding.

Hij wierp zich op handen en voeten op den grond en kroop aldus, zoo snel het maar mogelijk was, en de vrees gaf hem eene snelheid

die hij in een ander oogenblik en in die houding nooit zou bereikt hebben, naar den ingang.

Hij ook gleed onder de kruipdieren door, richtte zich dan op en gevolgd door Lord en Mol vluchtte hij de gang door en de grot uit.

De schrik had hem zoodanig van zijn stuk gebracht dat hij, als hij uit den rotsengang te voorschijn was gekomen, nog steeds voortijlde, zoo snel zijne beenen het hem toelieten, en over de open plaats een eind het woud in liep, alsof de kruipdieren hem konden achtervolgen!

Eindelijk, buiten adem, moest hij stil blijven.

Met de vrees nog in zijn blikken, keek hij achter zich.

Niemand dan Lord en Mol was er te bespeuren.

Uitgeput zonk hij op den grond.

Na eenige oogenblikken daar als wezenloos te hebben gezeten, herwon hij zijne geestvermogens en begreep dat hij gered was.

Hij aaide de twee honden over den kop.

— Aan u heb ik mijne redding te danken, zei hij. Waart gij niet in de grot gedrongen, ik zou nooit dat middel om te ontkomen gevonden hebben, en nu reeds de prooi zijn der afzichtelijke monsters.

Hij rilde van afschuw...

— En ik die daar wenschte te gaan wonen!... Neen, dan is het beter aan de zee, op het strand, in mijne kleine woning! Komt, wij zullen eens voor 't eetmaal gaan zorgen. Het zal een blikje vleesch zijn, jongens, want al wat we vandaag verzameld hebben is in de grot gebleven.

En zij begaven zich langs den gewonen weg naar het strand...

Dagen en dagen verliepen, zonder het geringste avontuur de eentonigheid van dat bestaan kwam breken.

Des nachts sliep Janneken rustig op zijne zijden legerstede.

In den dag ging hij naar het woud, waar de honden jacht maakten op het wild en hun meester vruchten plukte.

Nu en dan bracht de zee, buiten het wrak-hout, het een en ander aan.

Wat Janneken het meeste plezier had gedaan en hem de toekomst weer eenige stonden met hoop had doen tegemoet zien, was de ont-

dekking van een soort pan of pot, eerder een braadpan, die in het zand bedolven zat en welke hij, door hout op te graven, had doen te voorschijn komen.

Nimmer had hij op het eiland grooter vreugde gesmaakt.

Ook kunt ge wel denken hoe de eerste eierkoek, welke hij in dat braadgerief had toebe-reid, hem smaakte.

Maar eenigen tijd later, als het nieuws er af was, werd het leven weer even eentonig.

Groote menschen zijn net als kleine kinderen, waar het geldt met iets tevreden te zijn, waar ze lang naar getracht hebben, waar ze lang naar verlangd hebben.

Zoo is het gesteld met een stuk speelgoed voor de kinderen, zoo gaat het met hetgeen de grooten betrachten en eindelijk bekomen hebben.

In de eerste dagen houden zij zich met niets anders bezig, spreken van niets anders, laten overal en tegenover ieder hunne vreugde blijken, en eenige dagen later ligt het speelgoed ergens in een hoek en hebben ze er zelf geen blik meer voor over.

Op dat gebied zijn kleine kinderen en volwassen dezelfde... menschen!...

Na eene maand op het eiland te hebben doorgemaakt maakte de verveling zich van Janneken meester en hij begon er naar te snakken weer in de samenleving te kunnen terugkeeren.

De gedachten aan zijne moeder en aan Vic-toire hielpen daar natuurlijk krachtig aan mede.

Hij weende lange uren of zat op het strand naar de zee te turen, waar zich niet het kleinste stipje vertoonde, dat hem zou kunnen laten verhoplen dat een boot in den omtrek zou komen en de seinen van Janneken opmerken.

Op lange staken, uit opeengenagelde planken vervaardigd, had de jongeling lange stukken zijde genageld en op verscheidene plaatsen van het strand wapperden die lange en groote vlaggen.

Maar dit hielp niet...

En, stilaan naderde de winter.

De blikjes met opgelegd vleesch begonnen langzaam aan te verminderen...

Het wild zou weldra zeer zeldzaam worden in het woud...

Vruchten waren er ook niet meer.

Eieren waren er reeds niet meer te vinden.
Er zou stilaan hongersnood dreigen.

Hij moest een middel vinden om het eiland te verlaten, wilde hij er niet van ontbering omkomen.

Dan besloot hij een vlot te maken.

Dagen en dagen werden aan dat moeilijk werk gewijd...

Zijn eenig gereedschap bestond uit een paar messen, uit keien geslepen; een hamer, vervaardigd met een steen waarin hij een handvat had weten vast te maken, en een kleine handzaag, erg verroest, die hij uit het zand had opgedolven, toen hij zijne braadpan had ontdekt.

Planken, balkjes, nagels en zelfs ijzeren banden bezat hij in overvloed...

Met onverwinnelijken moed en eene hardnekkigheid zonder weerga zette hij zich aan het werk en dreef het den godganschen dag door, bijna zonder verpoozen, zoodat ondanks al de hindernissen en het weinige gereedschap dat hij gebruiken kon, de arbeid toch wel vorderde.

En het vlot kwam klaar.

Een vloer uit zeer dicht bij elkaar geperste planken, was op balkjes genageld en met een laag gom bestreken, die sommige boomen uit het woud in overvloed leverden.

Deze gom was hard geworden en had de reuten tusschen de planken gesloten.

En eens door de zon in dien toestand gebracht, had het zeewater er geen vat meer op en bleef de gom zoo hard als steen.

Die proefneming had de jongeling gedaan, alvorens die stof te gebruiken.

Op den planken vloer had hij twee of drie stukken zijde genageld, zoodat hij voor 't doordringen van 't water weinig te vreezen had.

Langsheen den boord van het vlot had hij eene borstwering getimmerd, een halven meter hoog, en die op dezelfde wijze als den vloer waterdicht was gemaakt.

Zijn vlot was zoo een soort bak geworden, waarin hij de enkele overblijvende blikjes met opgelegd vleesch had geborgen, na ze tegen de rotsen te hebben opengeworpen...

Met groote krachtinspanning en geholpen door de twee honden die aan zijden riemen gehecht, het vlot voorttrokken, was hij er in gelukt het zware vaartuig tot op het zand te

sleuren, zoover het maar immers mogelijk was, zoodat het gedeeltelijk in het zeewater lag.

Hij hoopte, als de zee nu het strand meer en meer zou innemen, vlot te komen en zoo in volle zee te geraken.

Twee, drie dagen verliepen...

De zee stuwde hare baren wel naar het strand, reikte wel tot bijna tegen den boord van de houten wanden van den bak, maar het vlot bleef op het zand vastzitten en het water trok zich terug, zonder Janneken's vaartuig meê te voeren...

Weer kwam de wanhoop in hem op...

Zou hij dan toch, na zulk een krachtdadig pogen, op dat verwenschte eiland moeten omkomen?

Of wat stond er hem te doen?

Hoe kon hij het vaartuig, dat hem zooveel inspanning en zweet had gekost, vlot krijgen?

Den vierden dag, als de zee zich opnieuw had teruggetrokken, zonder den bak mede te nemen, was Janneken moedeloos gaan slapen.

Hij had het opgegeven en besloten, gelaten in zijn lot, den dood maar af te wachten.

— Als er geen mirakel gebeurt, zoo had hij gedacht, dan heb ik binnen enkele dagen geen eten meer en ik zal van honger omkomen.

Ik heb al gedaan wat ik kon om daaraan te ontsnappen, maar het gaat niet en ik moet me dus in het onvermijdelijke stellen.

Lang had hij weer geweend, omdat hij aan de wezens dacht die hem lief waren, en was dan in 't slaap gesukkeld.

Toen hij laat in den morgen ontwaakte, en buiten zijn rotsenhol trad, kon hij schier zijne oogen niet gelooven.

Hij ijlde naar het strand.

Kreten van blijdschap liet hij hooren.

De bak was vlotgekomen en dobberde, aan zijn zijden kabel vast, op de baren.

Uit lange reepels zijde had Janneken dat meertouw vervaardigd.

Een oogenblik later bevond hij zich met de twee honden op zijn vlot en sneed met zijn voorhistorisch steenen mes de zijden koord door.

En, door de baren meêgesleurd, na eenige malen terug landwaarts te zijn gestuwd, verdween het vreemdsoortige schip op den wijden oceaan...

HOOFDSTUK XLII

WAARIN WE ANDERE OVERBLIJVENDE VAN DE SHAKESPEARE WEDERVINDEN

— Ge kunt er van zeggen wat ge wilt, beste jongen, maar heel aangenaam vind ik het hier nu juist wel niet...

— Dat zeg ik met u, alhoewel wij heel tevreden mogen wezen, dat we 't zoover gebracht hebben.

— Zeker, 't is beter hier te zijn dan op den bodem der zee door eenige monsters te worden opgepeuzeld of door eene baar aan land te worden geworpen, zoo dood als een pier die dood is, maar ik geloof dat zooiets slechts uitgesteld en niet verloren is.

— Hoedat?

— Wel, dat we den eenen of anderen dag met den blikken pot van den baas toch naar den kabeljauwkelder zullen verhuizen!

— Ja, veel vertrouwen boezemt me dat tuig ook niet in, maar zolang er leven is, blijft er hoop, zei lord Steadily altijd en ik geloof dat daar veel waarheid in besloten ligt.

— Ik twijfel er geen oogenblik aan, en ik voeg er nog de spreuk van den zwarten Tara-ra bij: als 't niet geschreven staat, geraken wij niet aan ons einde!

— Ik zou wel eens willen weten of het voor onze makkers geschreven stond!... Zouden zij verdronken zijn?... Ge antwoordt niet!

— Wat zou ik zeggen... Ik weet er zooveel van als gij, beste makker.

— 't Is aardig dat ze ons alleen hebben opgepikt!

— 't Stond geschreven.

— En dat we... Hoe heet dat ook weer?

— Wat dan?

— Hetgeen we thans zijn?

— Zeelieden.

— Ja, natuurlijk... Zeesoldaten moogt ge zeggen... Maar dat bedoel ik nu juist niet... Wat is onze baas eigenlijk?

— Zeekapitein.

— Ge zijt weer moedwillig... Ik bedoel: wat is hij eigenlijk tegenover den vijand?

— Een ander vijand!

— Mol, jongen, gij zult nooit beteren!... Ge weet toch wat ik zeggen wil... Ik kan dat ver-

wenschte woord niet onthouden... Mi... Wi... Zeg het nu eens.

— Nihilisten!

— Dat is het... Ni... Ni... Ik geef het op, maar ik weet het nu toch... Weet gij wat het beduidt?

— Zeker.

— Leg het dan eens uit.

— Het wil zeggen: al de Russen moeten dood!

— Nu wilt gij mij wat wijs maken, he? De baas is zelf een Rus.

— Hewel, wat heeft dat nu te beteekenen! Is het de eerste maal dat gij verneemt, dat menschen van hetzelfde land malkaar bevechten en doden?

— Neen, dat niet!

— Geloof me, Rosse, dat de baas zooveel Russen mogelijk tracht naar de andere wereld te zenden.

— En wij helpen hem!

— We moeten wel.

— Wilt ge gelooven dat zoo'n leventje mij niet al te best bevalt.

— En mij dan... We zijn 't nog nooit zoo goed eens geweest. Maar, wat wilt gij er aan doen?

— Op de vlucht gaan.

— Hoe?... Het ziet er nog al een landje uit om het hazenpad te kiezen...

— Op Gods genade!...

— Neen, beste jongen, langs dien weg heb ik reeds te dikwijls een verkeerde baan beloopen... We weten niet eens waar we zijn, we kennen geen woord van de taal welke deze half-Chineezen spreken, we kunnen aan onze eigene makkers geen woord uitleg vragen, omdat we hen niet verstaan... Hoe wilt ge hier nu op de vlucht gaan?

— In Congo waren we in denzelfden toestand.

— Met dit verschil, dat we een gids hadden en het middel om de zwarte jongens in toom te houden.

— 't Is waar... We zullen dan maar voor-

loopig in den blikken ketel van den baas blijven wonen.

Op een uithoek van Corea, op het zeestrand gezeten, bij een vuur waarover een grooten ketel hing, werd dit gesprek tusschen Mol, den knecht van Steadily en den Rosse, Janneken's makker, afgesponnen.

De man, dien zij « de baas » noemden, was de graaf Kearloff, en de blikken ketel van den baas, was de onderzeesche boot, de « Azof ».

Mol en de Rosse hadden een soort uniform van Russisch zeesoldaat om het lichaam, en naast hen lag een geweer.

Ze waren ingelijfd bij de manschappen van den Russischen nihilist.

Een paar woorden uitleg zijn hier noodig.

Als het Russisch oorlogschip op de «Shakespeare» was komen aandrijven, was de «Azof» gezonken en recht op het vijandelijk vaartuig losgeschoten.

Zooals de matrozen het op den «Shakespeare» hadden gegist, had de onderzeesche boot het krijgsschip langs onder aangevallen.

En toen het zonk, na de «Shakespeare» in den grond te hebben geboord, had het inderdaad de «Azof» medegezogen.

Zoo was het gekomen, dat deze slechts na groote krachtsinspanning zich uit het water, dat hem mede naar onder trok, had weten los te worstelen, en onder zee een heel eind had moeten vooruitkomen.

Toen de «Azof» weer terug aan den water-spiegel verscheen en Kearloff naar de boot van Steadily zocht, begreep hij dadelijk, daar hij geen enkel vaartuig bemerkte, dat «Shakespeare» mede den dieperik was ingegaan.

Hij deed onmiddellijk naar de plaats varen, waar op zoo'n korten tijd twee schepen en een zoo groot aantal menschen den dood hadden gevonden.

Een viertal soldaten van het Russisch oorlogschip, die in een bootje geraakt waren, en op den wijden plas dobberden, werden opgepikt en gevangen genomen.

Geruimen tijd bleef de «Azof» in den omtrek kruisen, maar geen levend wezen was nog te zien, zoodat Kearloff de overtuiging opdeed dat al de andere opvarenden in de diepte verdwenen waren.

En hij verliet de plaats des onheils.

Een half uur later kon hij twee drenkelingen opvisschen, die in een kiekenhok op den wijden oceaen dreven.

Het waren Mol en de Rosse.

Op het dek van de «Shakespeare» bevond

zich eene afsluiting van latwerk, waarin hoenders en ander gevogelte werd bewaard, om de tafel van den lord te voorzien van versch vleesch.

Met een gedeelte van den vloer van het dek, werd dit hok, door een kanonkogel waarschijnlijk losgerukt, over boord geslingerd, en, als de «Shakespeare» gezonken was en Mol en de Rosse eenige oogenblikken zwemmend tegen de zee hadden gekampt, waren ze er in gelukt het drijvend hok te bereiken en op dat soort vlot een onderkomen te vinden.

Zoo waren ze gered geworden.

In den «Azof» verzorgd, waren ze spoedig te been en de kapitein der zeeroovers had hen, als zij hem hunnen dank hadden betuigd, als volgt toegesproken:

— Beste jongens, ge behoeft me niet te danken, want ik heb slechts gedaan wat mijn plicht mij gebod te doen.

Ge zijt menschen en daarom heb ik u laten redden, want menschen zijn nog al zeldzaam en 't zou dus eene misdaad zijn als, men er ontdekt heeft, ze door de zee te laten kapen.

Ik weet dat gijlie menschen zijt, omdat het mij bekend is dat ge langen tijd met lord Steadily hebt gereisd, en deze Engelsche edelman een mensch is in den vollen zin des woords.

Ik zeg: is, daar ik hoop dat hij gered is geworden.

Indien zulks niet het geval is, dan betreurt ik diep **zijn** dood.

Om nu over uwen toestand te spreken, moet ik u zeggen dat ge veroordeeld zijt om langen tijd lief en leed, zuur en zoet met de bemanning van de «Azof» te deelen.

Ik moet hier in deze wateren blijven kruisen en kan alleen op Japaneesch of Coreaansch grondgebied aanlanden.

Van daar uit — want slechts op verlaten gedeelten van die landen mag ik den voet zetten, — kunt ge niet naar Europa.

Het is u misschien bekend dat ik een oproerling ben en mijn eigen land bestrijd?

Als ik dus een Russisch schip op deze zee ontmoet, dan vlieg ik er op los en mijn boot loopt veel kans opnieuw door de zee verzwolgen te worden.

Dat is al wat ik u voorloopig te zeggen heb.

— Wij schikken ons in onzen toestand, had Mol geantwoord.

Als we door de haaien opgevreten of ergens als lijken op eene kust waren geworpen zouden we er veel slechter voorzitten!

Zoudt ge er bezwaar in zien dat wij gewa-

pend werden en als 't noodig was een handje uitstaken, als een vijand opdagen mocht?

We hebben nu toch al een uniform om leden, en onze kleeven zijn zoodanig beschadigd dat we ze nooit meer kunnen aantrekken.

— Als dat uw verlangen is, zei Kearloff, dan zal ik u dadelijk wapens geven.

Ik heb mannen, vastberaden mannen te weinig, en ik ben u dankbaar voor uw aanbod.

En zoo waren Mol en de Rosse ingelijfd geworden bij de bemanning van de «Azof» en gereed om de Russen te lijf te gaan.

Die gelegenheid werd hun tot dan toe nog niet gegeven.

Reeds meerdere dagen hadden ze in alle richtingen de zee doorkruist, zonder een vijandelijk schip, zonder een te kapen boot te ontmoeten.

Dan had Kearloff de «Azof» doen aanleggen op een verlaten punt van Corea's kust, om levensvoorraad in te nemen.

Zoodra de onderzeesche boot ergens gemeerd werd, leefden de manschappen aan land.

Tenten werden er opgeslagen en ze bivakkeerden er als landsoldaten.

Nu was Kearloff met al zijne mannen naar een klein dorpje, eenige mijlen ver het land ingelezen.

Mol en de Rosse hadden opdracht ontvangen het kamp te bewaken.

En zoo werd door de twee helden van ons verhaal de samenspraak afgesponnen die wij hooger mededeelden, en 't was op een uithoek van Corea dat ze aldus over hun toestand praatten...

Corea, waarvan de eigenlijke naam Cori luidt en dat voortijds het land van de morgenkalmte genoemd werd, is een oud keizerrijk, op de oostkust van Azië gelegen.

Het is een schiereiland, grenzend aan Mandjoerij en omgeven door de Japanesche en Gele zee.

Door de straat van Corea wordt het gescheiden van het Japanesche eiland Kin-siu.

Het Keizerrijk beslaat eene oppervlakte van ongeveer 220.000 vierkante meters, er bij gerekend het aan Corea toebehoorende eiland Kwelpaart.

Er zijn omtrent zes millioen inwoners, waaronder een groot aantal Japaneezen, zoo-

wat zeventigduizend Chineezzen, Amerikanen, Duitschers, Engelschen, Franschen.

Deze vreemdelingen wonen bijna allen in de hoofdstad en in de havens geopend voor den Europeeschen handel.

De eigenlijke Coreanen zijn van Mongoolschen oorsprong.

In de tweede eeuw vóór Christus werd geheel het schiereiland onderworpen door de Kaoli, wier taal nog op Corea voorleeft.

Uiterlijk gelijken de Coreanen meer op Japaneezen dan op Chineezzen, doch het Mongoolsch type dringt er sterk in door.

Er zijn drie standen: de adel, de vrije mannen en de lijfeigenen, een verdeling die vroeger in Europe ook overal bestond.

De adel geniet vele voorrechten. De edellieden moeten geen krijgsveld vervullen, hun persoon en hunne woning zijn onschendbaar, zij dragen een hoofddeksel dat hen van de anderen onderscheidt en mogen sierlijk gekleurde kleederen dragen, terwijl de menschen buiten den adel alleen in 't wit mogen gekleed gaan.

De Coreanen zijn zeer ingenomen met China en apen zooveel mogelijk de Chineezzen in alles na.

De godsdienst is het Boedhisme, maar hij heeft veel van zijne kracht verloren, omdat de vorst en de hooge adel de leer van Confucius belijden.

Er zijn talrijke kloosters van Boedhistische paters en nonnen, op de bergen, en die in oorlogstijd als versterkte burchten worden benut.

Er zijn ook krijgsveldmonnikken die de koninklijke vestingen in de buurt van de hoofdstad Seoel bewaken en insgelijks vele voorrechten genieten.

Het klimaat is in de bergstreken zeer hard en soms zeer koud.

Er is een droge en een regentijd.

De planten en boomen zijn haast dezelfde als in China.

De moerbeziënboom komt er veelvuldig voor en de velden zijn bewassen met rijst-, katoen-, hennep- en tabaksplanten.

Men vindt er apen, tijgers, wilde zwijnen, herten, reeën, enz.

De veelwijverij bestaat er op ruime schaal, doch de Coreanen mogen slechts eene wettige vrouw hebben, zoodat de andere eerder dienstmaagden zijn.

De vrouwen leven streng afgezonderd, erger nog dan bij de andere Oosterlingen.